

UnderbilagArbejdsrådet.

København, den 18. januar 1950.

Socialministeriet.

I skrivelse af 9. d. m. har det høje ministerium udbedt sig en udtalelse fra arbejdsrådet i anledning af de af folketingets udvalg angående forslag til lov om arbejderbeskyttelse i skrivelse af 27. f. m. til socialministeren rettede spørgsmål.

I denne anledning skal man meddele, at arbejdsrådet i et møde den 18. d. m. i samråd med direktøren for arbejds- og fabriktilsynet, Erik Dreyer, har behandlet sagen, og at rådet og direktør Dreyer er enige om nedenstående svar til spørgsmålene, idet dog bemærkes, at forsåvidt spørgsmålene angår lovens udvidede område og arbejdstidsbestemmelser, må rådets arbejdsgivermedlemmer henvise til de af dem i rådets betænkning af 1939 s. 3 og 24 og indstilling af 1946 s. 8 og 22 tagne almindelige forbehold.

ad nr. 1 (§ 14, nr. 2, luftrum): Med hensyn til begrundelsen for, at man har valgt de angivne rumfang, tillader man sig for det første at henvise til den i udvalgsbetænkningen af 1938 s. 176—178 indeholdte detaljerede redegørelse (jfr. også vedlagte af professor i hygiejne, dr. med. Bonnevie afgivne udtalelse), dernæst at henvise til gældende regulativmæssige bestemmelser og fremmed lovgivning, mener at måtte opstille en sondring mellem *arbejdsrum*, hvor der er truffet særlige foranstaltninger med hensyn til luftfornyelse, og *arbejdsrum*, hvor dette ikke er tilfældet, samt derudover stille særlige krav, hvor der er stærk udvikling af hede, fugtighed m. v., eller f. eks. betydelig tilgang af kunder. — Hermed er begrundelsen for, at man har opstillet 3 forskellige rummål, givet. — Med hensyn til den valgte størrelse af disse rummål ligger det i sagens natur, at valget i nogen grad må bero på et skøn, men dette skøn er baseret på lægelige og praktiske erfaringer om det luftskifte, der må anses påkrævet for det menneskelige legeme, jfr. prof. Bonnevis erklæring. Den gældende lovs 8 m³ må anses for ganske utilstrækkelig til opfyldelse af hygiejnens krav. Hvor der ikke er truffet effektive foranstaltninger til luftfornyelse, må snarest kræves det dobbelte. Man har derfor valgt tallet 15 m³, men hvor der er truffet effektive ventilationsforanstaltninger, finder man det forsvarligt at nedsætte kravet til 10 m³. At kravet på den anden side må sættes betydeligt op — man har valgt 25 m³ —, når rummet er udsat for stærk hede, fugtighed, støv, os, stank m. v., menes tilstrækkeligt begrundet i disse særlige uhygiejniske forhold.

Man gør iøvrigt opmærksom på, at rådets arbejdsgiverrepræsentanter har foreslået de 10 m³ nedsat til 8 m³, medens arbejderrepræsentanterne har foreslået de 25 m³ sat op til 30 m³. Iøvrigt har der været enighed i rådet.

ad nr. 2 (§ 14, nr. 9, vaskeindretninger og bade): Den omtalte særlige bestemmelse forekommer ikke i arbejdsrådets forslag, men er indsat under hensyntagen til en bestemmelse, der indeholdes i de af den internationale arbejdskonference i 1948 vedtagne mønsterbestemmelser for sikkerhedsforanstaltninger i industrielle virksomheder („model code“).

Udvalgenes betænkninger m. m.

219